

DAVORIN RAVLJEN

(Šoštanj, 7. 11. 1898 - Ljubljana, 26. 6. 1965)

Ėasnikar, knjiŹevnik in prevajalec Davorin Ravljen je bil rojen 7. novembra 1898 v Šoštanju kot sin obrtnika in posestnika, umrl pa je 26. junija 1965 v Ljubljani.

Gimnazijo je konĖal v Celju, kjer je kot Ėlan literarnega kluba celjskih gimnazijcev Kondor pod mentorstvom Rudolfa Maistra objavljajl v listu Savinja prve pesmi. Po nedokonĖanem študiju prava v Zagrebu je bil od 1922 do upokojitve leta 1954 novinar pri Ėasopisih Jutro, Slovenski poroĖevalca in Tovariš.

Gimnazijskim literarnim zaĖetkom sledijo Ravljenove objave pesmi, proze in prevodov v razliĖnih revijah, kot novinar pa je uredil številne prazniĖne priloge Jutra. V novinarstvu se je ukvarjal predvsem s kulturo; njegovim Ėasopisnim Ėlankom v Jutru o najvidnejših slovenskih umetnikih so sledila kulturna poroĖila in podlistki v Slovenskem poroĖevalcu, nato pa Ėlanki o domaĖih in tujih kulturnih vprašanjih v Tovarišu. Med drugim je objavljajl tudi satiriĖne stihe v Ėasopisu Pavliha.

Vzporedno s Ėasnikarskim delom je Ravljen pisal tudi prozo in sorazmerno pozno leta 1932 objavil svoj knjiŹni prvenec, povest o westfalskih Slovencih, z naslovom Tulipan. Temu je sledila mladinski povest Jelarjevi Ėuvaji, ki je pod psevdonimom France Podlipnik izšla leta 1933. Leta 1935 izidejo v reportaŹnem Źanru zapiski s potovanja od Sušaka do Krfa z naslovom Pot k mrtvim bataljonom, dve leti kasneje pa mladinska povest iz koroških krajev Šimej iz RoŹa in zbirka novel z naslovom Zgodbe brez groze.

Prav tako plodno je bilo tudi leto 1938, ko izide Ėrna vojna, kronika judenburških dogodkov iz prve svetovne vojne, in verzificirana zgodba za mladino Grajski vrabec. Zadnje Ravljenovo leposlovno delo je roman iz koroško-Źtajerskega kmeĖkega in umetniškega Źivljenja pred izbruhom druge svetovne vojne Mrtvi ognjenik, ki je izšel leta 1944.

V preostalih dvajsetih letih do smrti se je Ravljen uveljavil kot prevajalec. Njegov prevajalski opus je obseŹen in obsega 30 knjiŹnih naslovov prevodov iz nemšĖine, rušĖine, srbšĖine, hrvašĖine in makedonšĖine. Med drugim je prevedel pomembna prozna dela Puškina, NušĖaa, ĖopiĖaa, Sremca itd.

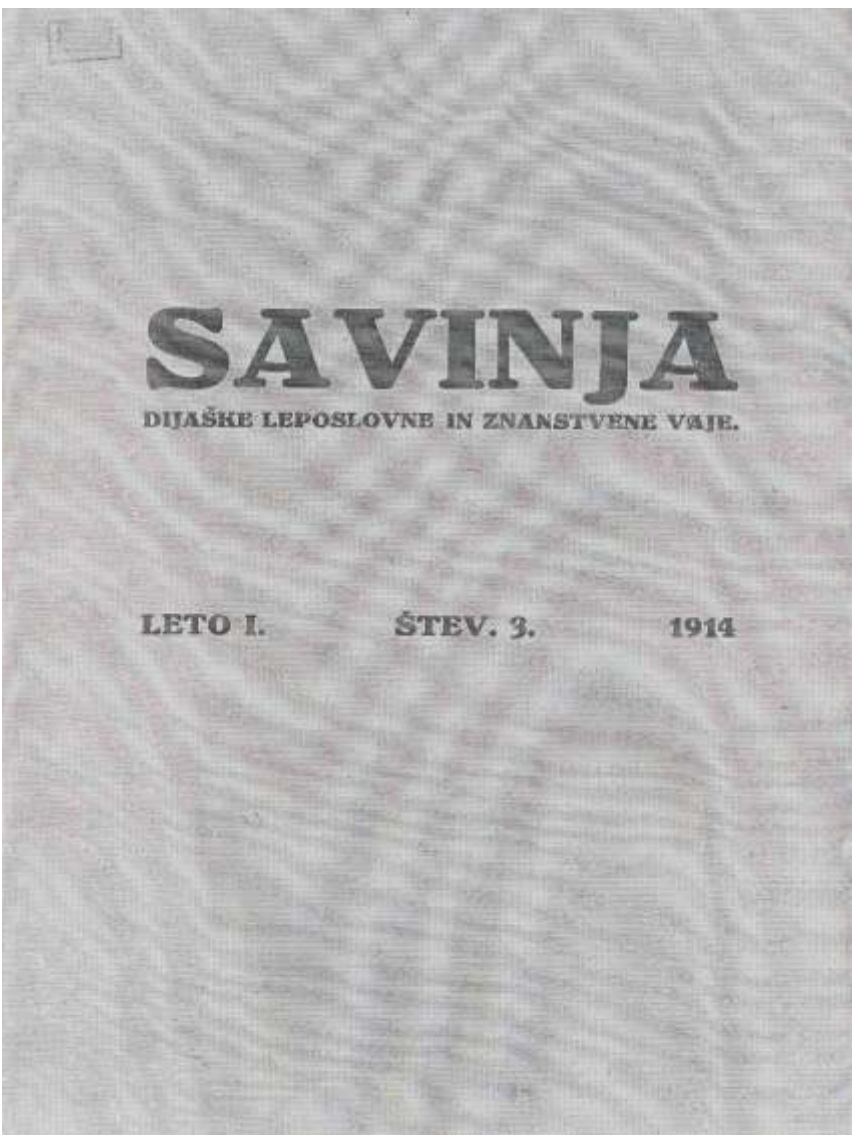
Veliko je objavljajl tudi pod razliĖnimi psevdonimi, marsikaj tudi brez imena, zato Slovenska bibliografija ne zajema vsega njegovega dela.

Šoštanj v zaĖetku 20. stoletja, kjer se je rodil in preŹivel del mladosti Davorin Ravljen. Bil je sin obrtnika-klobuĖarja s posestvom, rojstna hiša, ki je sedaj ni veĖ, pa je stala na desnem bregu reke Pake nasproti usnjarne.

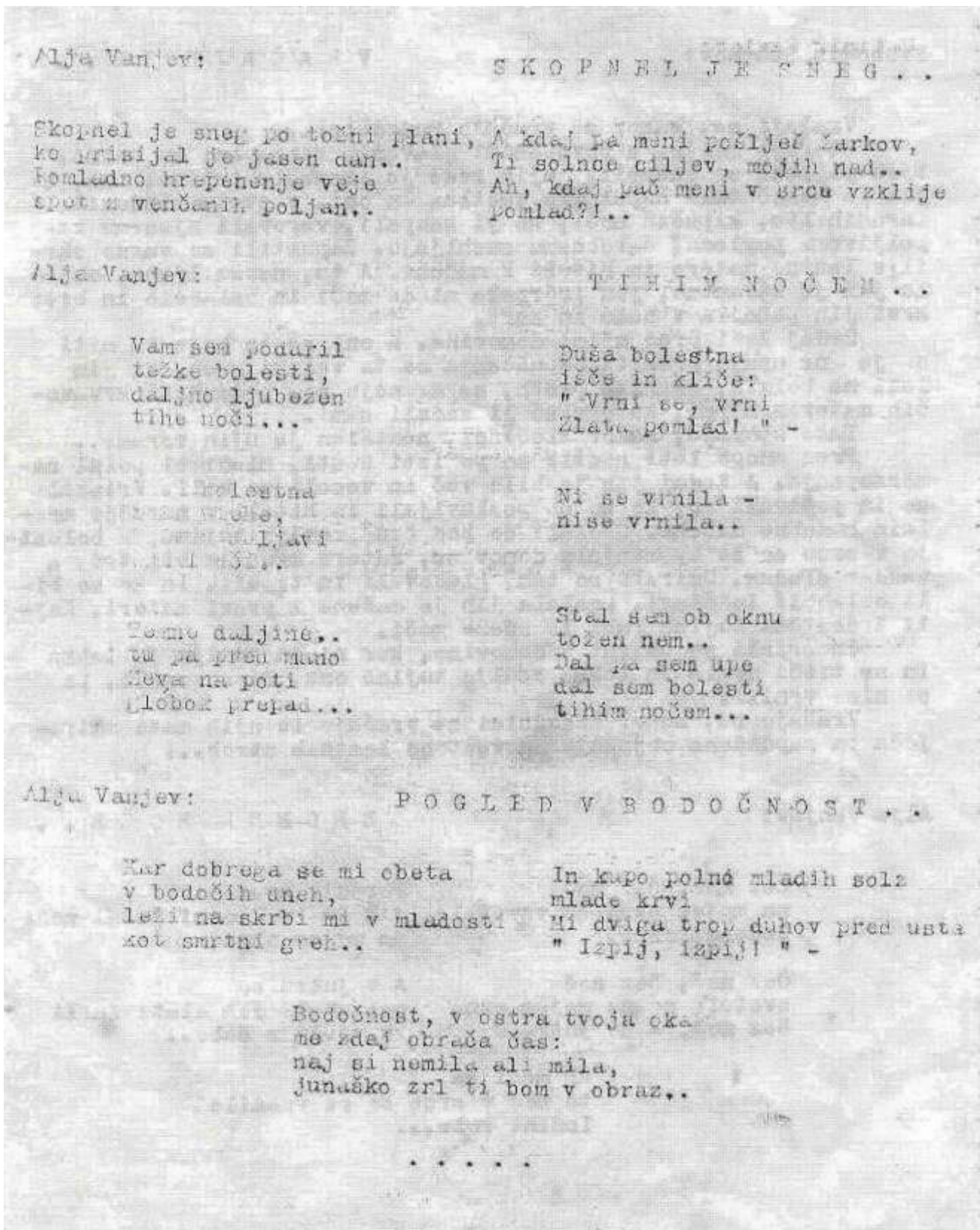

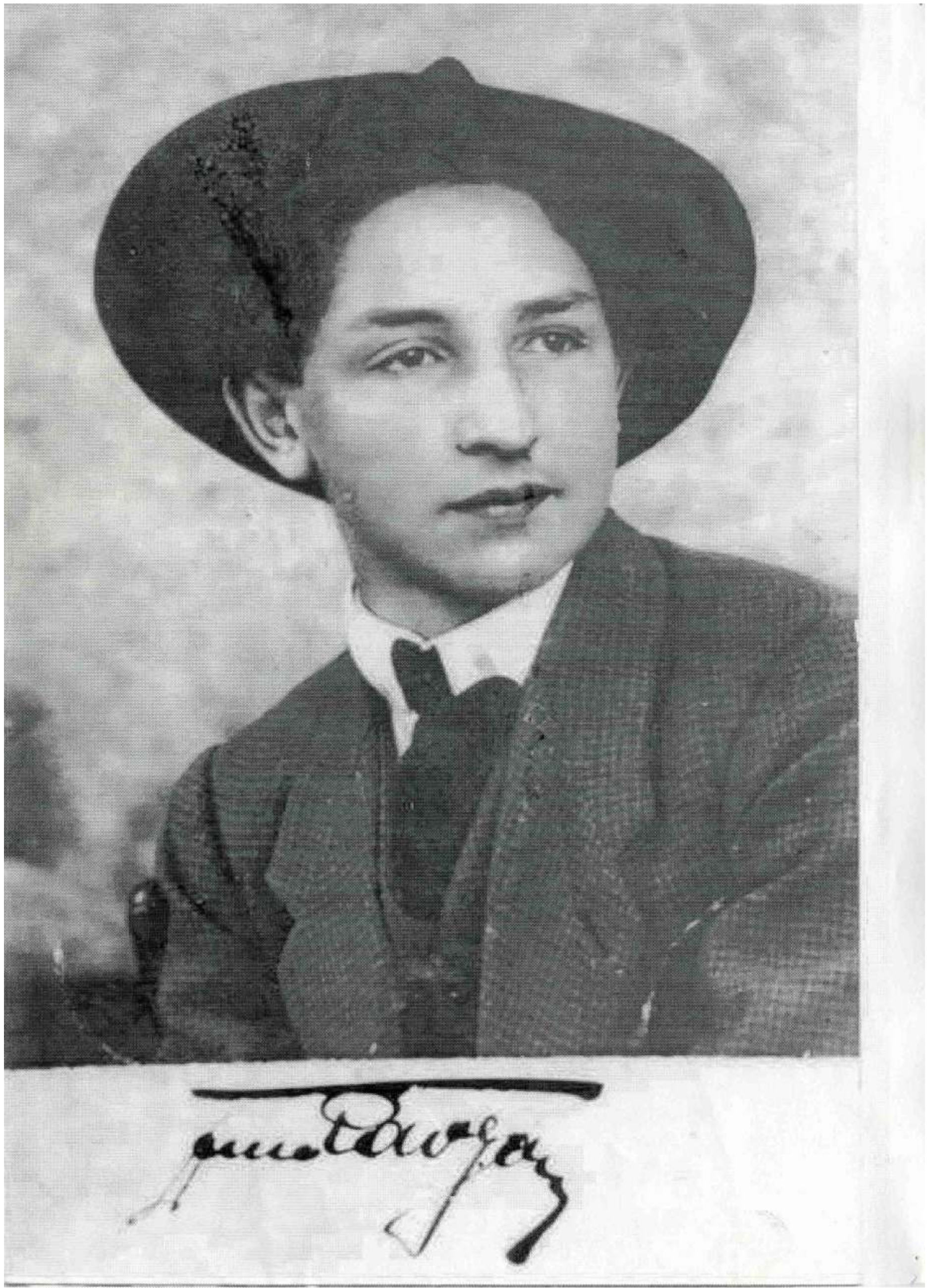
Na fotografiji iz leta 1914 je jedro literarnega kluba Kondor, ki so ga ustanovili celjski gimnazijci, in je izdajalo glasilo Savinja. Petošolec Davorin Ravljen stoji na desni. Razen njega je iz te skupine z literarno dejavnostjo po gimnazijskem obdobju nadaljeval le mladinski pisatelj in dramatik Fran Roš, ki na fotografiji stoji na levi.

Naslovnica celjskega gimnazijskega glasila »leposlovno-znanstvenih vaj« Savinja. V tedaj nemškutarskem Celju je tamkajšnje gimnazijce poleg potrebe po literarnem ustvarjanju druŹila tudi slovenska in jugoslovanska preporodovska zavest. Skupina iz dijaškega literarnega kluba Kondor je v 150 izvodih izdala skupno pet številk Savinje. Prva številka je izšla januarja 1914 na dvanajstih straneh s spremno besedo in pod uredniškim vodstvom tedaj v Celju sluŹbujoĖega stotnika in pesnika Rudolfa Maistra. Nato je ciklostirani list izhajal s pribliŹno meseĖnimi presledki do julija 1914, ko se je zaĖela 1. svetovna vojna.

Ravljenove pesmi v Savinji, ki jih je objavljajl s psevdonimoma Alja Vanjev in Mojmir. Ėas neposredno pred 1. svetovno vojno ni bil naklonjen svobodnemu izraŹanju mnenj, zato so avtorji objavljajl pod psevdonimi. V duhu tedanjega Ėasa so si izbrali ruske psevdonime.

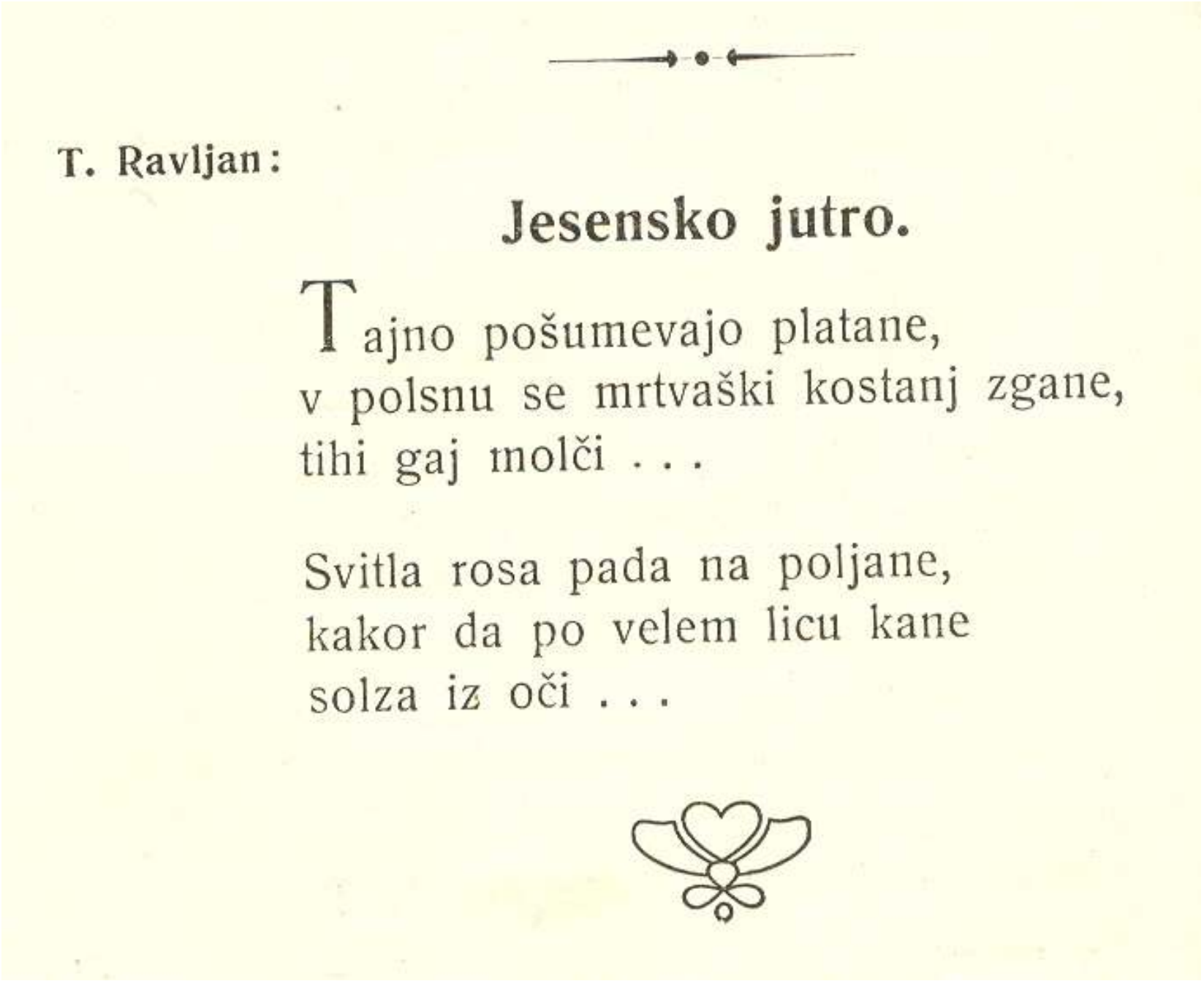
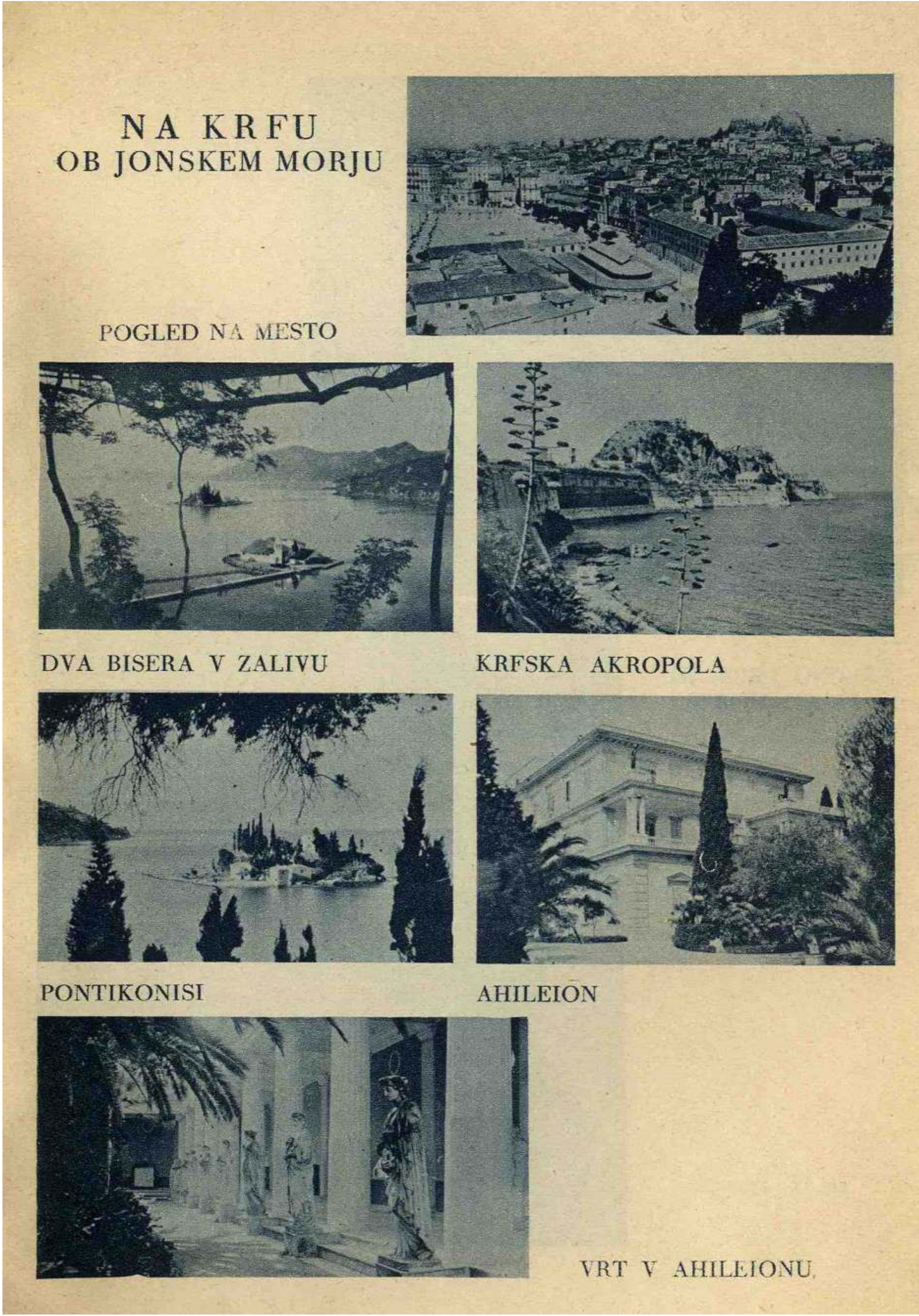

Na fotografiji je Ravljen iz časa študija na pravni fakulteti v Zagrebu, ki jo je zapustil zaradi denarne stiske po drugem rigorozu leta 1922.

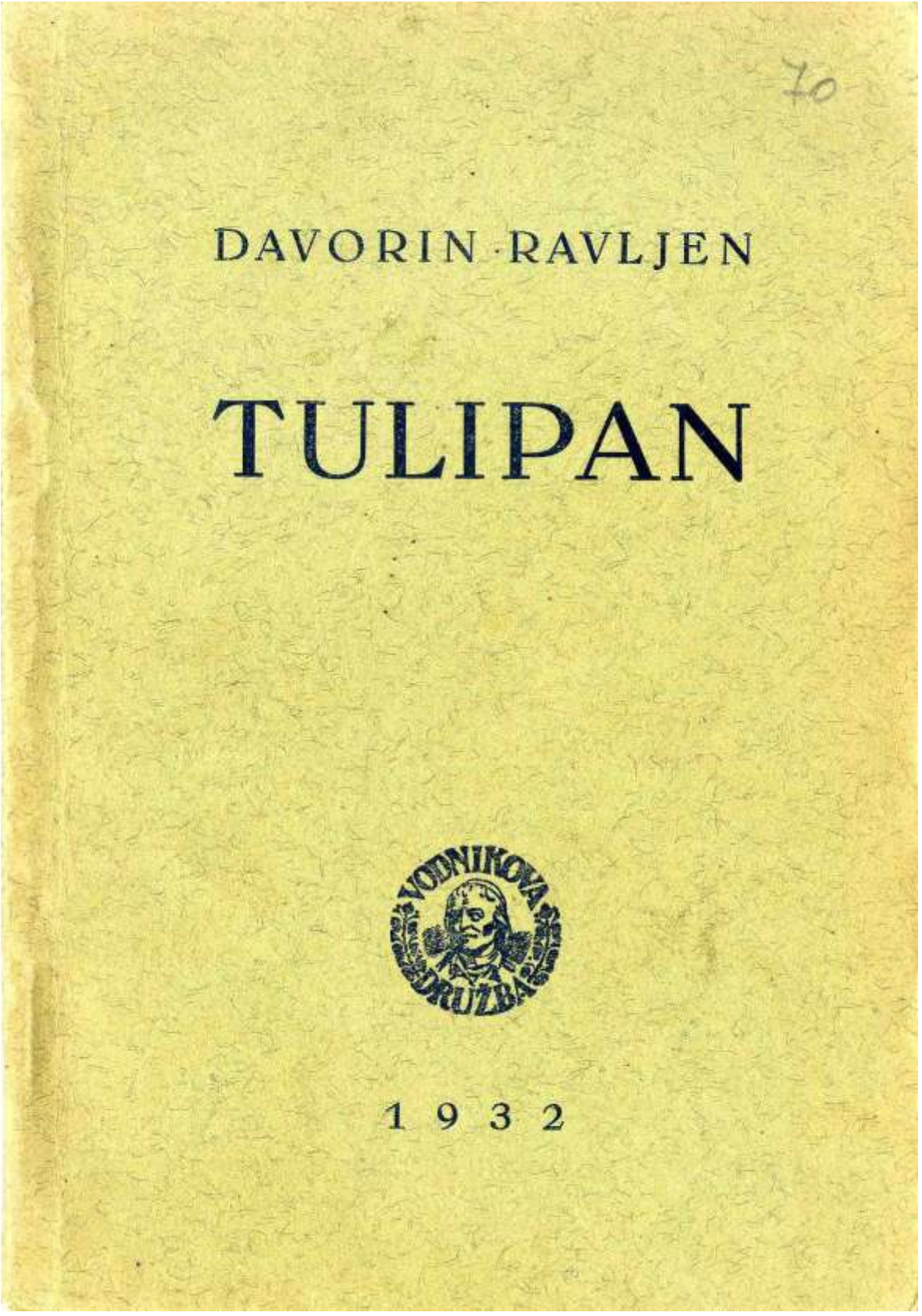

Šoštanj iz časa Ravljenovega otroštva in zgodb iz povesti Jelarjevi čuvaji.

Fotografije iz Ravljenove knjige Pot k mrtvim bataljonom.

Drobna Ravljenova impresija Jesensko jutro je izšla leta 1916 v Ljubljanskem zvonu.

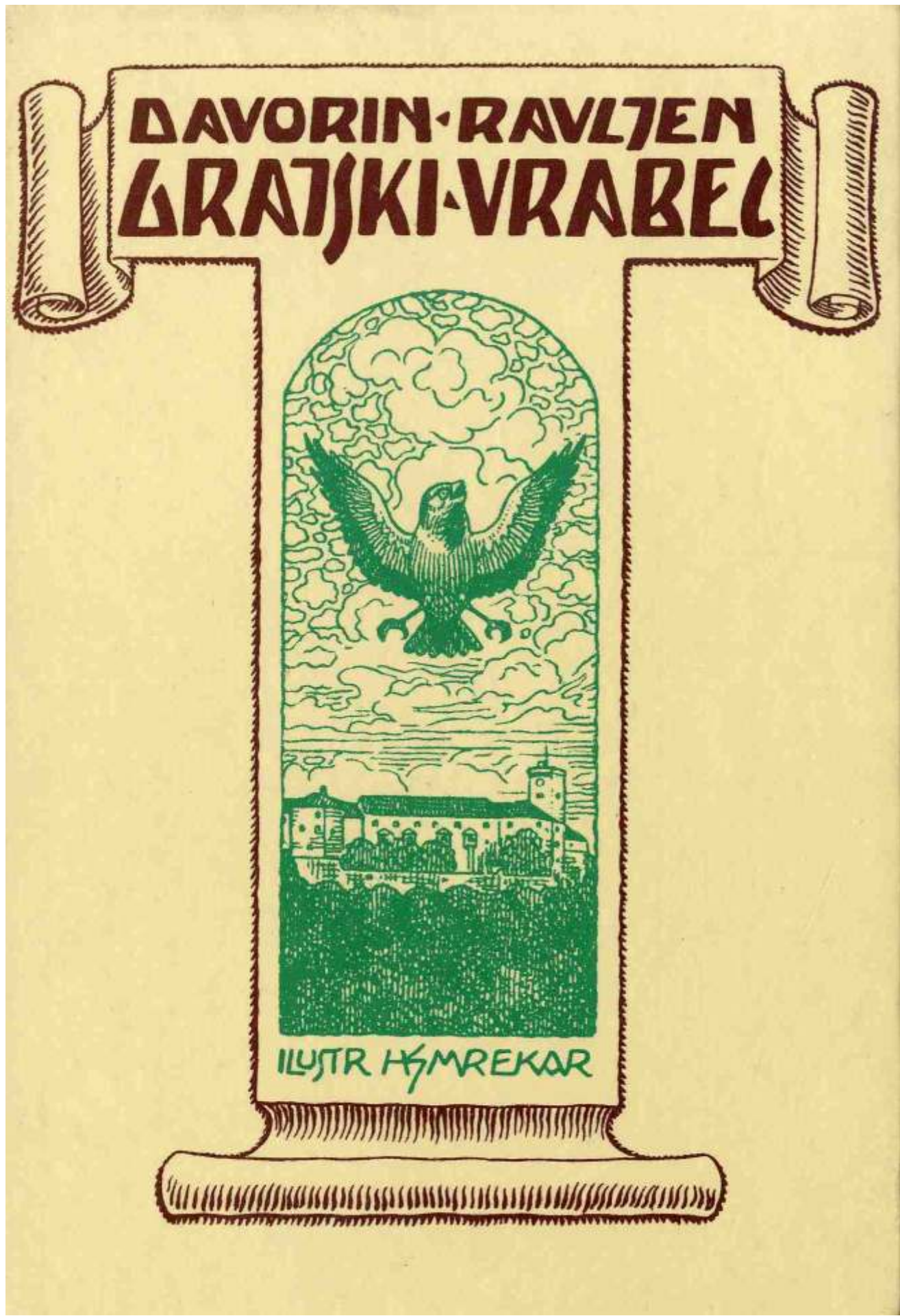
V knjižnem prvencu, Tulipan, ki ga je leta 1932 izdala Vodnikova družba, je Ravljen v obliki reportažno pisane povesti predstavil življenje med slovenskimi izseljenci v zahodni Evropi. Povest se dogaja med slovenskimi rudarji v Vestfaliji v času gospodarske krize ob koncu dvajsetih let prejšnjega stoletja. Pisatelj je bil večkrat na obisku v tistih krajih, imel je neposredne stike z izseljenci, nekajkrat pa je bil tudi v rudnikih, kjer so delali. V literarni zgodovini velja, da je usodo slovenskih izseljencev v zahodni Evropi literarno obdelal Anton Ingolič v romanu Kje ste Lamutovi leta 1958. Zanimarjeno pa je dejstvo, da je podobno počel v Tulipanu desetletja pred njim tudi Ravljen.

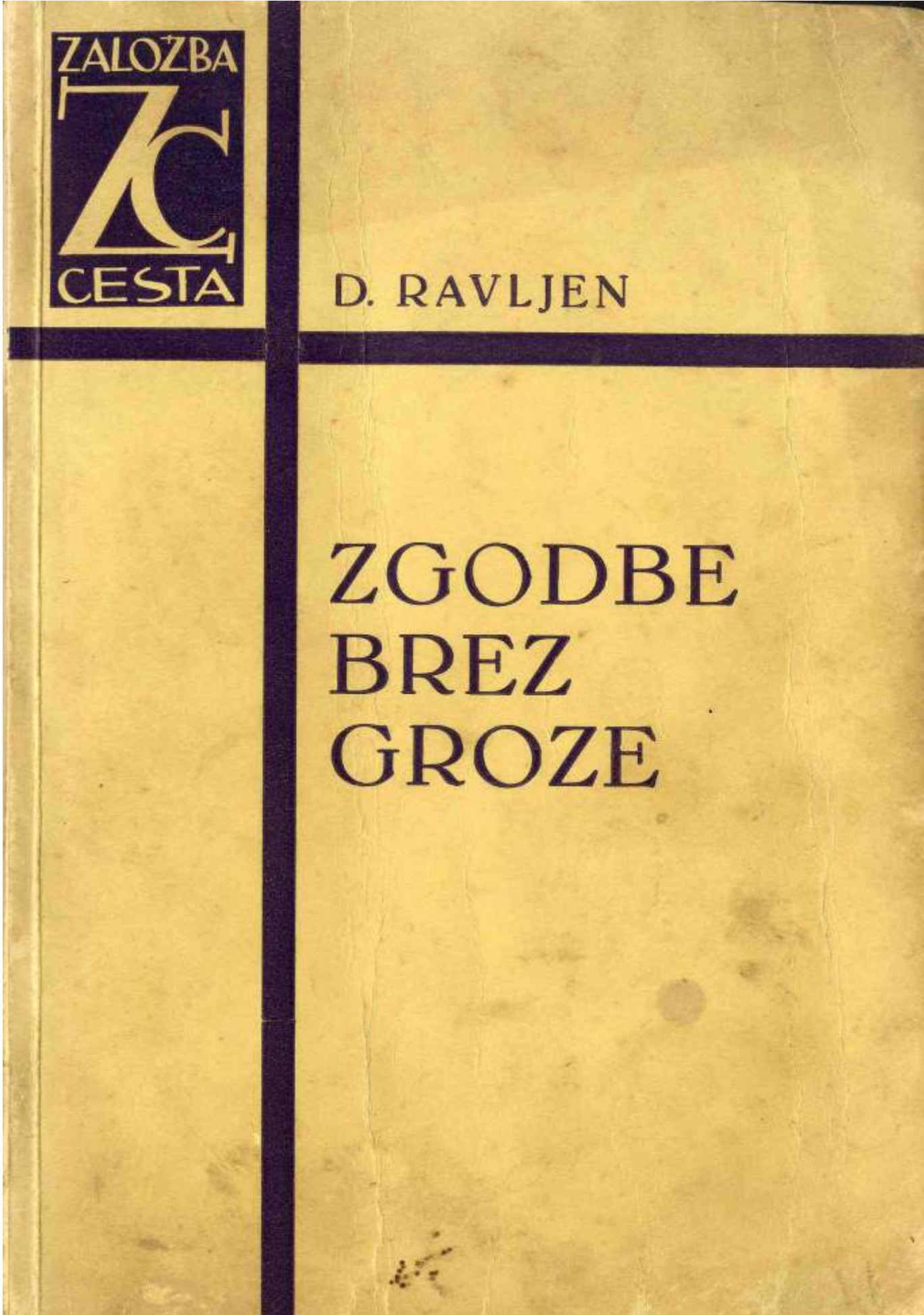
Potopisna knjiga Pot k mrtvim bataljonom (Vodnikova družba 1935) je nastala neposredno iz Ravljenovega novinarskega dela. Kot poročevalec Jutra je spremljal skupino stotih poslancev in senatorjev iz celotne Jugoslavije, ki so leta 1934 pluli ob jadranski obali vse do Krfa. Na tem grškem otoku so se poklonili spominu na srbske vojake, ki so tukaj leta 1915 množično umirali po umiku čez albanske gore. Z obravnavanjem preteklosti, umetnostnih spomenikov, gospodarstva in še nekaterih značilnostih krajev ob jadranski obali se je Ravljen izognil zgolj propagandističnemu pisanju.

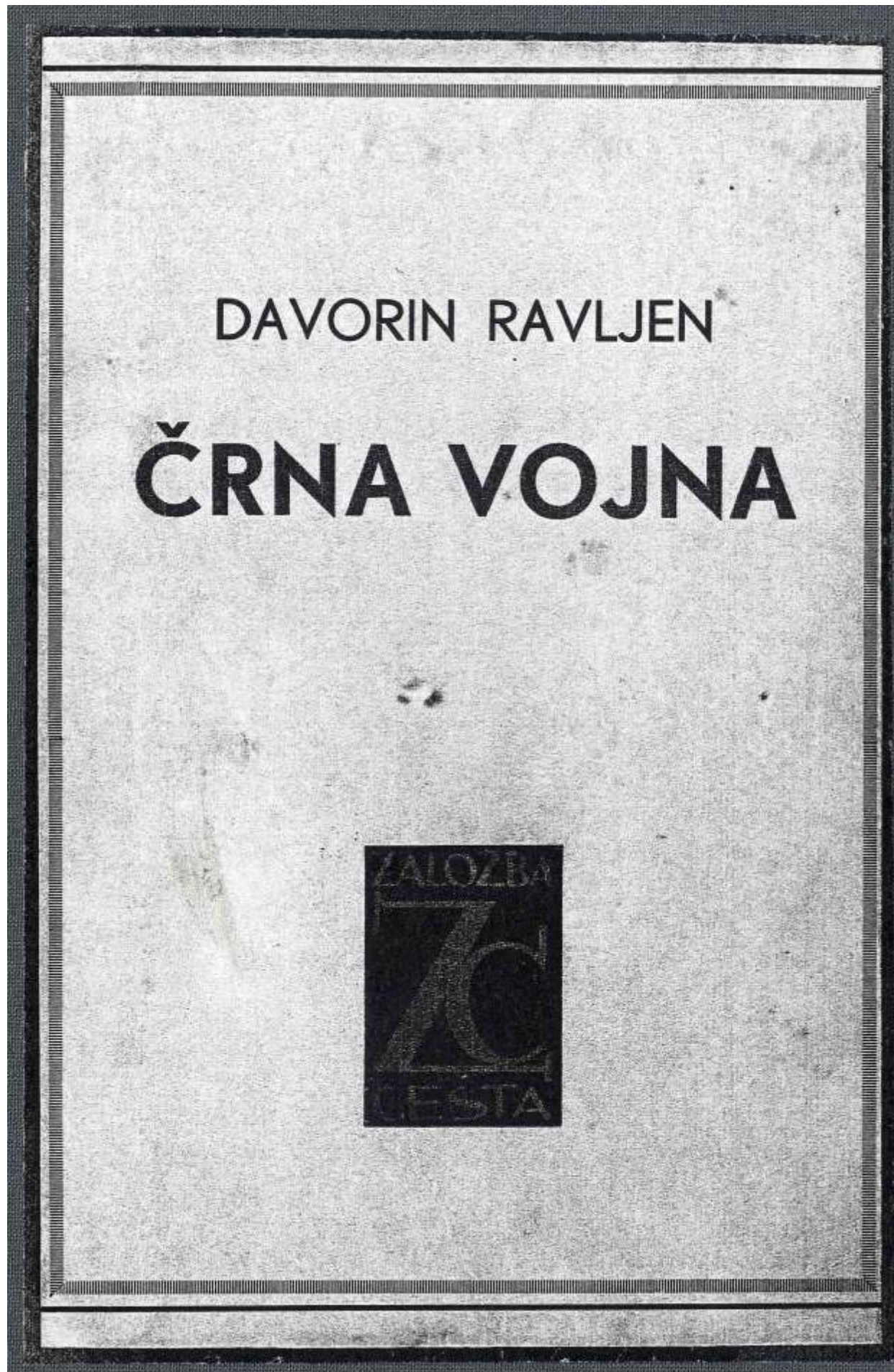
Z mladinsko povestjo Šimej iz Roža (Knjižnica Mladinske matice, 1937) je Ravljen želel mlade seznaniti z usodo koroških Slovencev po plebiscitni izgubi Koroške. Kot je sam povedal, v tej povesti glavnemu junaku ni mogel privoščiti prav nič veselega smeha: »Vidite kako drugod pišejo o Koroški, kako so v cele epopeje raztegnili koroške boje in plebiscit, kako potvarjajo zgodovino, kako nam ugrabljajo zemljo in duše ... Greh je, če čutimo varni znotraj sedanjih meja, kakor živina v ogradi; a propast bo, če bo naša mladina v bodočnosti po naši krivdi in lenobi tako malo vedela o rojstnem kraju in o rojakih za mejo in daleč na tujem; tako malo, kakor ve danes.«

Verzificirana in živahna mladinska povest o zvedavem vrabčku, ki hoče vse videti in doživeti, z naslovom Grajski vrabec je izšla leta 1938 v založbi Mladinska matica. Privlačne ilustracije je narisal Hinko Smrekar, knjižica pa je doživela ponatis leta 1986.

Zbirka novel, anekdot in humoresk, ki je pod naslovom Zgodbe brez groze izšla leta 1937 v založbi Cesta, velja kot bolj šibko Ravljenovo delo. Za zbirko kot celoto velja premalo selektiven izbor in neenotnost zgodb. Prevladujejo anekdote iz počitniškega, uradniškega in študentskega življenja.

Na podlagi Ravljenove osebne izkušnje prve svetovne vojne, ki se jo je še v dijaških letih udeležil kot avstroogrski vojak, je spisal povest Črna vojna (založba Cesta, 1938). Gre za kroniko usod in tragedij vojakov v zaledju, ki med drugim kaže na absurdnost vojne. Del te kronike je tudi upor vojakov v Judenburgu, ki ga je pisatelj obdelal na podlagi pričevanj udeležencev. S tem delom je po nekaterih trditvah Ravljen vplival na Prežihovega Voranca in njegov bistveno bolj odmevni roman Doberdob.

Albert Širok:

Pomenek z Davorinom Ravljenom

Ne, drugje ga ni moči najti. Moral sem prav v uredništvo. Ali ko sem sedel tam ob njem, sem čutil, da je uredništvo vse prej kot primeren kraj za daljše razgovore. V sosednjih sobah regljajo pisalni stroji, vrata se odpirajo in zapirajo, stranke prihajajo z rokopisi, stavci s krtačnimi odtiski, zdaj pa zdaj zapoje telefon, spodaj pa ti gučijo rotacijski stroji. Imaš občutek, kot da so po vseh stenah napisi: Čas je zlato! Hiti! Hiti! Hiti! Stavci čakajo! Stroji čakajo! — Vse dela z mrzlično naglostjo. Nad vsemi kraljuje tiran čas.

V to vzdušje zajet, sem sklenil, da bom kratek. Izročil sem Ravljenu pravkar tiskan izvod povesti »Šimej iz Roža« in ga brez vsakega uvoda napadel z vprašanjem:

»Gospod Ravljen, ali bi mi ne povedali kaj o sebi in svojem delu?«

Narahlo se je nasmehnil:

»Ko težkam na eni strani tole drobno knjižico o Šimnu iz Roža, na drugi pa vaše vprašanje, kdo sem in kaj delam, čutim v sebi naenkrat neuravnovešenost in zadrego. Zavaljo te neboljene knjižice! Dobro se spomnjam Wassermannove besede: Pripovednik naj bo čim bolj neviden, ono pa, kar pripoveduje, čim bolj vidno... Seveda nekoliko prevračam smisel citata, ki pa po moje vendar velja tudi za zasebno življenje pripovednika. V ostalem: novinar sem, neznan, brezpomemben vojščak, sleherni dan sredi našega majhnega vrveža, stalno in po poklicu na fronti naših dnevnih borb. Da govorim v stilu dobe spomeniških zadev: če se bo kdaj posvetila plošča neznanim piscem, kakor se odkrivajo spomeniki onim neznancem, katerih

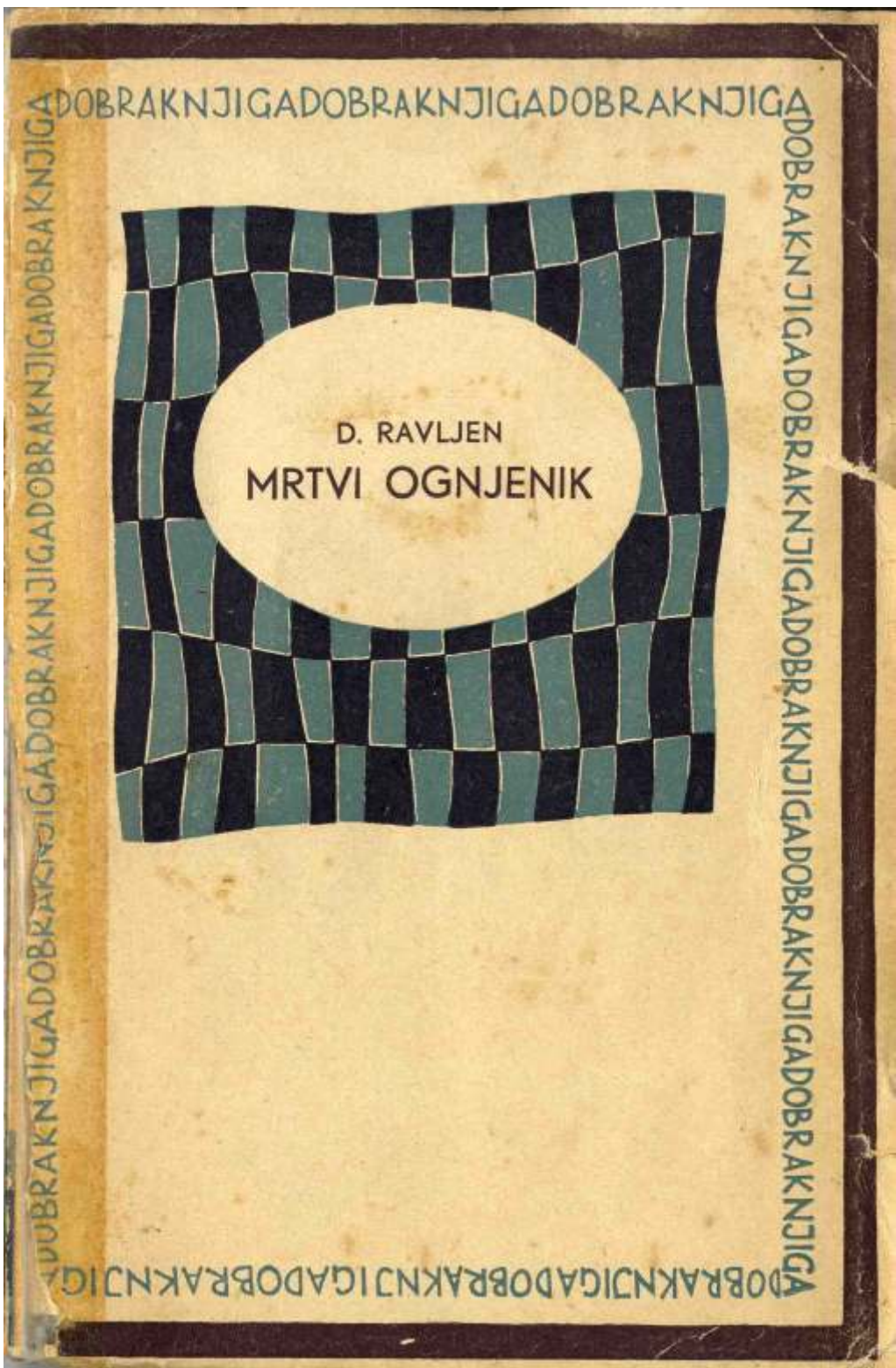
kosti so razmetane po pozabljenih bojiščih, se rade volje priključim tej skupini.«

»Skromni ste, o svoji življenjski poti mi boste pa le kaj povedali.«

Davorin Ravljen

»Vse to je seveda daleč od skromnosti. Da se takoj pobaham, povem, da sem gimnazijo študiral v Celju. To ni karsibodi! Cela vrsta veljavnih mož je izšla iz nje. Dr. Kramer, Vladimir Levstik, Anton Novačan. Profesor Oštrir je začel v Celju. Pa Janko Kač. To so samo možje peresa. Kje je še plejada drugih, ki jim je in jim še pritiče kakšna pomembnejša vloga v našem javnem življenju. Pripadal sem družbi, ki se je zbirala okrog »Šavinje«. Bili so srečni, idealni časi, ko nam je domobranski stotnik Rudolf Maister mojstril in ojstril stihe in prozo, Miloš Stib-

ler pa nam je nudil v Zadržni tiskarni zavetje in vse potrebne priprave. Vem, da sem bil v vsej družbi najmanj zrel, čeprav sem v drugi gimnaziji začel pisati sonete, v četrti pa sodelovati pri »Zvončku«. Najboljši so mrtvi. Srečko Puncar, Arko Vidensek, Franjo Malgaj, Tonček Sivka. Franjo Roš je dobo »Šavinje« opisal v »Zvesti četi«. Vojna nas je razbila, mnogo je uničila. Z univerze v Zagrebu sem l. 1922. prišel naravnost v uredništvo, v Ljubljano. Majceno širših konceptov sem se lotil šele pred nekaj leti. »Tulipan«, »Pot k mrtvim bataljonom«, mladinska povest »Jelarjevi čuvaji«, ki je izšla v ponatisu iz »Mladega Jutra«, raznovrsten leposlovni drobiž — kaj bi o tem! Utesnjeni čas in večni nagon k pisanju, k diktatu, to je vsa moja nadloga.«

»V vaši povesti so tako lepo opisani kraji, šege in navade koroških Slovencev, kot jih more opisati le človek, ki je tam doma.«

»Nisem koroški rojak, marveč iz Šoštanja, iz rodnega kraja bratov Vošnjakov in usnjarskih magnatov Woschnaggov. Znamenit kraj, kakor vidite. Kar se venomer godi na Koroškem, se je godilo do prevrata tudi na naših tleh. Strela, kako to pozabljamo! Seveda, ko pa imamo polne roke in polna usta vsega drugega. Dobro štiri ure je od nas do bivše koroške meje. Kot študent sem šel rad pogledat tja gori in na drugo stran. V vojni me je pot pogosto vodila čez koroško zemljo; spoznal sem vrsto koroških ljudi. Kakor posneti s fotografsko kamero se mi vselej vtisnejo v spomin prvi pogledi, prva pomembnejša srečanja. Za primer: Kakor da je bilo lani, pomnim ti sto božično noč, ko sem šel prvič k polnočnicam. Kot študentek sem obiskal Postojnsko jamo; ni mogoče, da se je do danes kaj spremenilo, tako živo jo vidim. Tretji močan vtis imam s poti, ko sem se v vojni vozil od Neumarkta na Gornjem Štajerskem vedno

mimo Gospe Svete do Celovca in do Beljaka. Zadnja leta me je nekajkrat spet vodila pot tod in tam po Koroškem in sem se mogel samo preveriti, da so prvi vtisi ostali sveži kakor pomladno cvetje. Na Grafenauerjevem pogrebu, ko sem bil prvič v Zilji, na robu slovenskega rodu, sem se razgovoril z Ziljani. Tako se je nabralo vtisov toliko, da sem lani v decembru, prav ob obletnici Grafenauerjeve smrti zdiktiral »Šimna«.

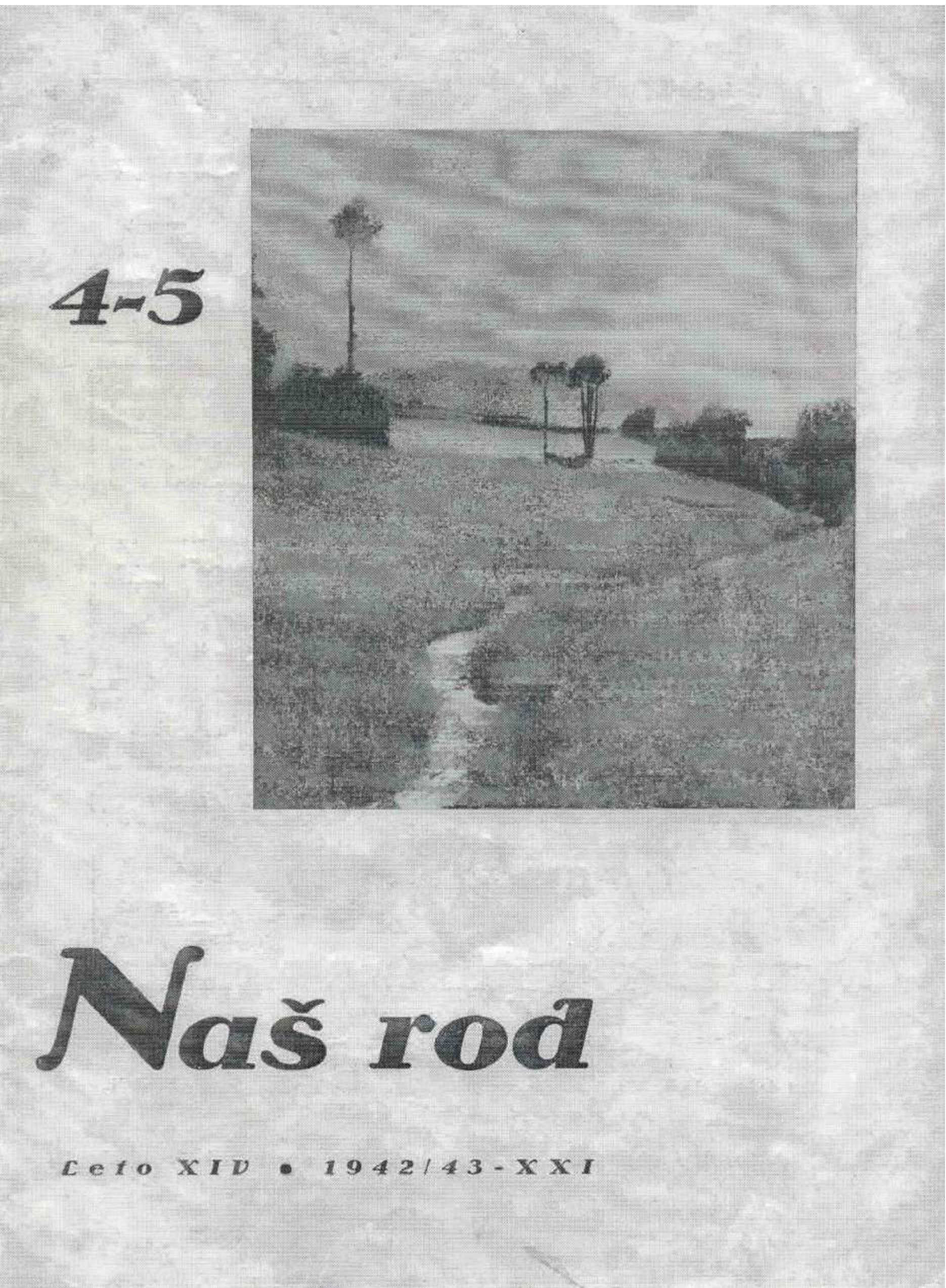
»Ali se vam ne zdi, da je slika, ki ste jo podali v »Šimnu« za otroke nekoliko pretemna, prežalostna?«

»Vem, kako želi naša mladina več drastične šegavosti, ki jo je že pred dvajsetimi leti odločno zahteval zanjo dr. Ivan Prijatelj v »Ljubljanskem zvonu«. Toda Šimnu iz Roža na vso žalost nisem mogel privoščiti prav nič veselega smeha. Vidite, kako drugod pišejo o Koroški, kako so v cele epopeje raztegnili koroške boje in plebiscit, kako potvarjajo zgodovino, kako nam ugrabljajo zemljo in duše. Mi, najmlajši, najbolj razmesarjeni in najbolj krvaveči pa imamo v Ljubljani toliko strašanskih problemov in osebnih zadev, da se v njih gagajoči utapljam. Greh je, če se čutimo varni znotraj sedanjih meja, kakor živina v ogradi; a propast bo, če bo naša mladina v bodočnosti — po naši krivdi in lenobi — tako malo ali še manj vedela o rojakihi za mejo in daleč na tujem, tako malo, kakor vé danes.«

»Zdaj pa še dve, tri besede o vaših načrtih, sem silil vanj, medtem ko sem se odpravljaj.

Stisnil mi je roko in se je nasmehnil.

»Načrti? Jih nimam. Načrti so sanje, sanje se z jutrom razblinijo. Takole, ko pride noč, sodruga fantazije, pa vendarle rad razmislim marsikaj, kar se je čez dan umaknilo službenim rečem. In če je papirja in diktata vredno, je drugi dan na papirju.«

Po četrstoletnem pesniškem molku se je Ravljen med letoma 1943 in 1944 zadnjikrat kot pesnik pojavil v tiskani besedi s tremi pesmimi v reviji Naš rod. V pesmi Naša fara je neposredno izrazil domotožje po šmihelski, t.j. šoštanjski fari, kar je izpovedal z glasovnim slikanjem zvonjenja:

»Tožno iti je drugam / sam, sam sam.«

NAŠA FARA

Davorin Ravljen

Stara fara je šmihelska,
velik v cerkvi je patron.
Kadar maša je nedeljska,
se razlega prvi zvon:
od Družmirja do Mozirja,
od Mislinje do Savinje,
od Velenja do Gorenja
in še dalje, vse drugam —
bam, bam, bam...

Od Šaleške ni doline
lepše v svetu kje drugod.
Se pokriža, kdor odrine
s srcem žalostnim od tod —
od Družmirja... zdaj že veste,
kod so razpeljane ceste.
Tožno iti je drugam
sam, sam, sam...

78

Punčke nekdanj in danes

Kaj bi mladina brez igranja — kako bi deček brez konjičke in deklica brez svoje punčke, čede ali lutke? Punčka je bila dekletcem že v davnih stoletjih najljubša igrača in bo to ostala, ko bodo prišli za nami novi in novi rodovi. Raziskovalci so dognali, da je že v davno zgodovinski dobi imela punčka v otroškem življenju prav tisto veljavo kakor dandanašnji. Naj bi bila še tako preprosta, iz lesa ali iz kosti rezljana, je vendarle mala namizna skrbelca za njo z isto ljubeznijo, s kakšno danes polagate v zibelko in ujškatke je umetno izdelane in kar po modi napravljene punčke.

Seveda pa ni treba misliti, da je bila punčka ali čeda, kakor pravijo tej ljubki igrački zlasti na našem jugu, grda in površno napravljena. Med razvalinami starega Babilona — saj veste, kje so se ljudem jeziki zmešali — so našli punčko iz alabastra — čeka vam bo razložil, kakšno snov je alabaster — in ta punčka je imel gibljive ročke.

V starem Egiptu so pred več kakor tremi tisočletji imeli že raznovrstne, lično izdelane igračke. Egipčanska dekletca so se igrala z zelo ljubkimi lesenimi punčkami, ki so že imele majhne lasulje in so bile okrašene z lesenimi »biseric«. V starem Egiptu so dekletca tudi že oblačila svoje lesene punčke v lepo pisana volnena oblačila, ki so bila čisto podobna oblačilom odraslih ljudi.

Kajpada so tudi hčerke nekdanjih Rimljanov in Grkov najrajši imele svoje punčke. In te so bile večji del izdelane iz gline, imele so gibljive roke in noge. Bile so pa takrat v navadi že tudi punčke z voščeno ali leseno glavico, medtem ko je bil živorek iz usnja ali blaga. Stari Rimljani so radi privlačili velike pojtidne, pri katerih so bile na vrsti različne zabave. In pri takih zabavah so marsikdaj prikazovali velike lutke, ki so bile pravcati avtomati in so zelo zabavale gledalce. Bile so tako umetelno sestavljene, da se še danes čudijo strokovnjaki, kaj vse so znali napravljati rimski izumitelji.

V družini v premožnih Grkov in Rimljanov so že v stari dobi imeli posebne otroške sošice, kjer so se dekletca lahko po mili volji igrala s punčkami in z drugimi igračkami, medtem ko so fantiči rajši dirjali naokrog po vrtu in dvorišču. Da je bilo tako, nam priča najdeno, zelo ljubko bronasto pohištvo, lični majhni krožniki in čašice, o katerih si ne moremo misliti kaj drugega, kakor da je bila vsa ta oprava namenečena po otroških sobah.

V srednjem veku je bila punčka posebno priljubljena pri dekletcih. V 15. stoletju so se že našli po velikih mestih obrtniki, ki so prodajali le punčke in druge igračke. Najrajši so izdelovali lesene punčke z gibljivimi rokami in nožicami, pa tudi glinaste punčke so znali bogati krasiti z oblekami in različnim nakitom. Iz tega se je naslednja stoletja razvila industrija otroških igrač, še prav posebno najrazličnejših punčk. Iz Norimberke na Nemškem so, kakor je v knjigah izpričano, že leta 1566. pošiljali veliko množino punčk v Benetke, kjer so jih pridno kupovali. Iz Benetk so šle potem punčke daleč po deželi in čez morje.

Od teh časov do današnjih dni so punčke ostale zanesljive priče vsakokratne mode. Do vseh podrobnosti so znali in znajo izdelovalci punčk ustrezati najrazličnejšim modnim okusom namre in hčerk. Od 16. do 20. stoletja so punčke pravcate dane, oblečene vselej po najnovejšem kroju. Izdelovanje punčk se je v teku časa seveda spremenilo. Zlasti se menja snov, iz katere so punčke narejene. Najstarejša, najbolj zanesljiva in najbolj preprosta snov je les, katerega pa so kmalu nadomestili z drugimi snovmi, ki se dajo še vse lepše oblikovati. Lesena glavica iz prejšnjih stoletij se je morala umakniti glavici iz voska, gline ali celo iz alabastra. Sredi pretekega stoletja so začeli punčkam nadelovati glavice iz porcelana. Seveda je vsaka punčka najbolj ljubka po svoji glavici: po rdečih licih, po živahnih očeh in mehkih, laskih. Dandanes izdelujejo punčke iz čisto posebne snovi in jim dajejo najrazličnejše podobe. Punčke imajo ne samo gibljive roke in nožice, gibljivo glavo in očesca, današnje punčke se znajo tudi jokati in klicati svojo mamo. Oblečene so po modi ali pa tako kakor v različnih pravljicah. So velike in majhne, cenene in dragocene. Kakor koli — naj je punčka kupljena za drag denar v trgovini, naj jo je prinesel Miklavž ali Božiček ali pa si jo je ubožno dekletce samo skrojilo iz turščinega stozca in iz bornih čunjic — vsaka punčka je svoji mamici najdražja. In tako je prav.

Emanuel Kolman

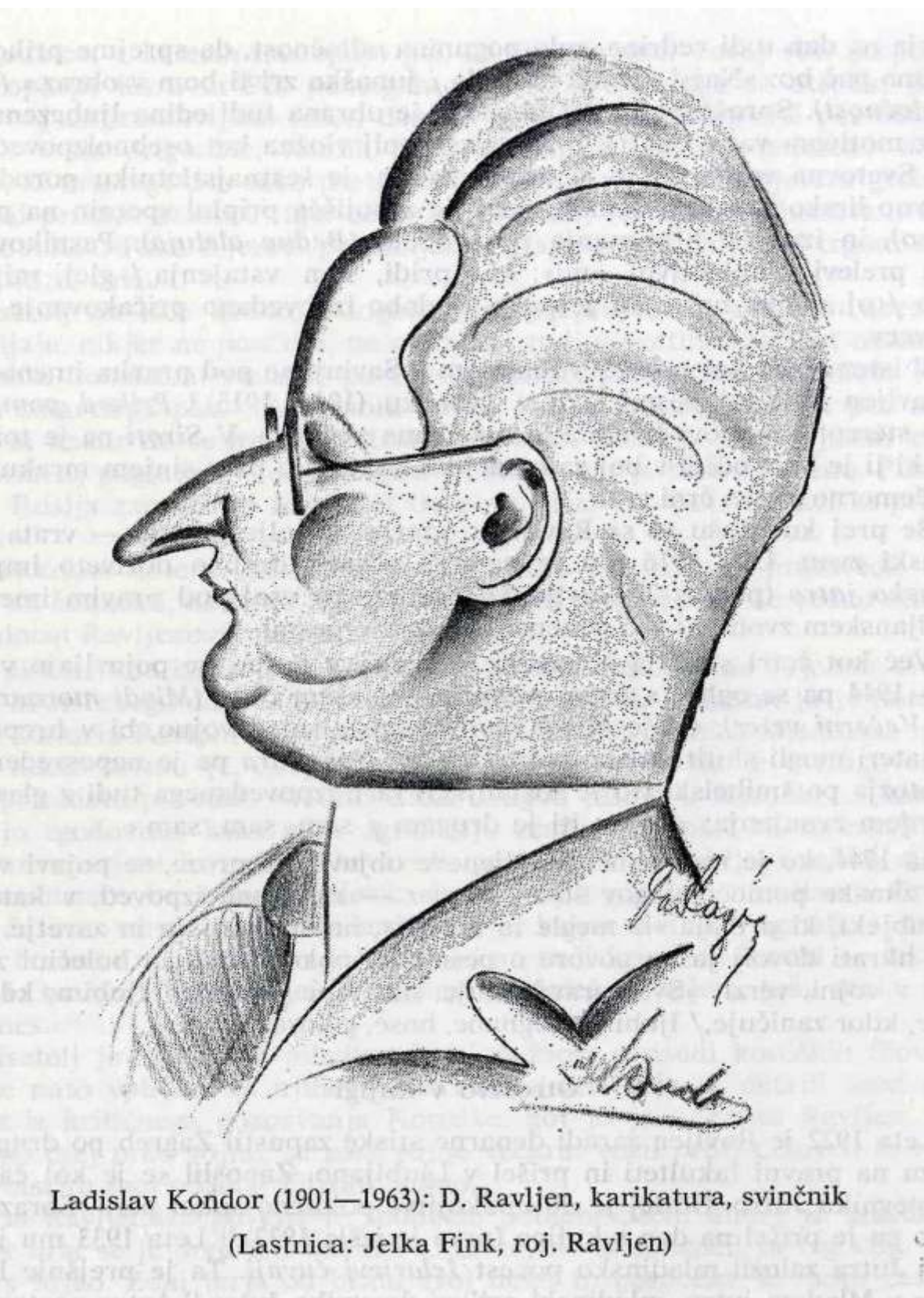
V NOČI

Kadar tišji mesec
iznad gozdov uzide,
mečki gorski veter
čez poljane pride.

Ob poloku mračnem
pozno se ustavi —
tam kot svetli plamen
cvete v rosnih travi.

divja gozdna roža...
Mečko polgra
z njenimi se lisji,
mečko z njo kramlja.

Aj, nocoj pa veter
kije v samotaj spi,
roža sama, potek
tožen v noč bliji.

Ladislav Kondor (1901—1963): D. Ravljen, karikatura, svinčnik
(Lastnica: Jelka Fink, roj. Ravljen)

Na sliki je Ravljen nekaj let pred smrtjo v družbi Cirila Kosmača.

2. stran ★ DELO

DAVORIN RAVLJEN

Spet je posegla smrt v vrste slovenskih novinarjev izpred vojnih časov. Včeraj je njegove stanovske tovariše, prijatelje in znance preselila vest, da je podlegel hudi bolezni novinar, književnik in prevajalec Davorin Ravljen. Vedeli smo sicer, da je bolan in da ga moči po dolgih letih dela zapušča, vendar pa je prišla vest o njegovi smrti nepričakovano.

Pokojni se je rodil 7. novembra 1898 v Soštanju kot sin obrtnika in posestnika. Gimnazijo je končal v Celju, v Zagrebu pa je študiral pravo. Pred vojno je vodil pri takratnem dnevniku Jutro dnevno rubriko, takoj po osvoboditvi leta 1945 pa se je vključil v uredništvo Slovenskega poročevalca, v katerem je delal tri leta, pozneje pa je delal do upokojitve leta 1954 pri Tovarišu. — Ze prej kot gimnazijec, pred prvo svetovno vojno, se je začel ukvarjati z novinarstvom in publicistiko, kmalu potem pa tudi s prevodi. Njegova izvirna dela in prevodi so izhajali v revijah, tednikih, dnevnikih, koledarjih in obzornikih.

kih. V uredništvu Jutra je razen strogo uredniškega dela z vso vmemodelal tudi na kulturnem področju, napisal je dolgo vrsto podlistkov ter člankov o domačih in tujih kulturnih vprašanjih. V knjižnih izdajah so izšla njegova dela: Tulipan, povest iz življenja vestfalskih Slovencev, Pot k mrtvim bataljonom, zapiski s potovanja od Sušaka do Krfa, zbirka novel, anekdot in humoresk, Zgodbe brez groze, Crna vojna, kronika judenburških dogodkov in roman iz koroško-štajerskega kmečkega in umetniškega življenja pred izbruhom druge svetovne vojne Mrtvi ognjenik. Več povesti je prispeval tudi k mladinskemu slovstvu in prevedel več literarnih del iz ruščine, srbohrvaščine in nemščine.

Ze ta kratki pregled pokojnikovega novinarskega in sploh publicističnega dela kaže, koliko je Davorin Ravljen prispeval k naši omiki in kako občutna je vrzel, ki je nastala z njegovo smrtjo v vrstah naših kulturnih delavcev. Marljivo ko čebelica, vedno pripravljen zastaviti pero, pa naj je šlo za katerokoli vprašanje širokega torišča njegovega delovanja, osebno vzor skromnega, tihega javnega delavca in skrbnega družinskega očeta je bil Davorin Ravljen znan daleč naokrog in vsi, ki so ga poznali, ki so cenili njegove človeške vrline, ga bodo ohranili v najlepšem spominu. In kakor je tiho in skromno živel med nami, tako je tudi sklenil svoje plodno, slovenski kulturi posvečeno življenje.

V isti številki revije Naš rod je Ravljen objavil tudi članek z naslovom Punčke nekdanj in danes.

Nekrolog je izšel 27. junija 1965 v Delu.